

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Kand Jonas græmme sig och vilde gaae til døde

Citation: Bording, Anders: "Kand Jonas græmme sig och vilde gaae til døde", i Bording, Anders: *Digte*. - 1984, udg. af ERIK SØNDERHOLM, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 169. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bording01val-shoot-workid97102.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

73. [Den Af Ære/ Dyd och Guds fryct Prjs- værdige/ och nu Salige Pige Helvig Jacobsdaatter/ 170 Paa hendes begrafvelses Dag Som var den 24. Novembr: 1671. til æres minde.]

⌘ Kand Jonas græmme sig och vilde gaae til døde
Naar Ormens bidske tand for hannem har lagt øde
Det grønne Kikajon hvor under hand i fred
Och skjul for Solen sad, och saare glæddes ved
Veed hans oprørte Sind ey sig til freds at gifve
Hand Jo begynde skal utidelig at kifve
For een nats ringe vext som hafver mist sin saft
Och hand ey dog umag och møde med har haft
Hvor meget mindre kand en Fader och en Moder
For graad sig holde da, Naar de velvoxne poeder,
Som deres reene Seng udspiret har af sig
ved den umilde død henrykkes endelig.
Ach naar de tænke paa [den] lange fljød och møde
De sig tiltaget har med dennem op at føde
Hvor stoer hos alle Folk forhaabning var om dem
J det de ginge ret paa Dydens bane frem.
End dog Jeg ikke self var nogen sinde Fader
och veed ey nær hvor dybt sig sorger prænte lader
J moders bløde Sind dog veed Jeg vel at det
Af dennem uden harm ey kand forsmertis let
[Til Rom i fordom tjd vel var i brug och vaane/
At leye fremmed graad/ och sørge-Qvinder laane:
Men skrømte suk och graad til dennem ey forslaaer/
Thi deris lidelse ret ind til Sjælen gaaer.]
Jeg vilde Jeg i dag ey kunde det bevise
Med det forneme par hvis glæde lyst och lise
Til Sorrig er omvendt for dig o Skønne Møe
Som i din beste floor och alder maatte døde
Jeg heller vilde dig paa Brudde benk foræret
En høytids ære dict, som dennem kunde været
til lyst och velbehag, end at Jeg dem skal see
Til graf at følge dig med saadan Længsels vee
Nu var det først at de fornuftens ædle gafver
J hvilke Sjælen her paa Jord sin virkning hafver
171 De loede see med lyst och merke kjendelig
At deres bygge sted och bolig var hos dig.
Nu stoed din hældigheds och høye dyders ære
Udi sin fulde vext och færdig var at bære
Fuldkommen glædes fruct, ja hvad Naturen veed
at skenke, var hos dig udi Fuldkommenhed.
Ach ach at och ey det af Himlen var beskjæret
At du blant os endnu saa længe maatte været
Til Lykken hafde med en deylig Brudde krands
Beriget prydelig din kyske Jomfru-glands
Ney den Tyranske Død for hastig var at fælde
Dig skønne kikajon, den stund at torn och Nælde
Och anden slem ukrud for hannem sig begaar
Och længe til fortræd och trods u rørte staaer
Hand maatte dog anseet de rige Dyders kjæde
Du med omgifven varst, din gandske slect til glæde
Hand maatte sig undseet for den belevfvenhed
Som bleef med hældig tuct af dig mod alle teed
Hand maatte skammet sig saa djærfvelig at tage

Saa bold och Engel-favr en skabnings pract af dag[e]
Som med forborgen kraft saa got som tvang en hver
Som hafde skjel och sands, til dig at hafve kjær.
O den fortrædne tyf och gridske Morder-Kæmpe
Her var ey hjælp och raad hans ofvervold at dæmpe
Dit lefnetz traad imod hans skarpe tænders sax
var alt for skrøbelig, du fikst at vandre strax
Men see Jeg mig forseer med Døden her at laste
For hand sig understoed saa snart med dig at haste
Hand til den mørke graf ey meere fick af dig
End det som var af Jord, och skal udhvile sig
Din reene Jomfru-Sjæl som her i Kroppens bolig
Var som en fremmed Gjest och ingen time rolig
For verden hafde snart, den til sin frihed gik
Och af den bleege død ey meen och skade fik
Du varst for dydefuld til her blant os at være
Du varst for Himmel værd til Jordens tvang at bære
Ey nogen Jordens Mand hvor goed hand være maa
Beskjæret var och æfnt til ecte dig at faae
172 Gud dig fuldkommen fandt och vilde derfor være
Din ædle Brudgom self, och dig med pract och æ[re]
Bekled och kronet i sin Himmels Brudde Sal
Indføre hvor dig din attraa belønnes skal
Der fafner hand dig nu, och der af keedes ikke
Der gifver hand dig nu til Brudde mad och drike
Vellystens rige Strøm och lifsens søde brød
Och vederqveger dig udj sin naades skød
Den klarheds høye glands sig af hans ansict skyder
Du der til Brudde bluss och fakler stedse nyder
Hans Englers glade Flok med søde stemmers klang
Dig der skal fryde med en ævig Brudde-Sang
Vel dig ævindelig som est saa vel undgangen
Och af din Frelsere saa kjærligen undfangen
Vel dig som est hen til saa tryg en hafn forflyt
Och har dig himlens lyst for Jordan[s] harm tilbyt
Hvad tørstu skøtte nu den ringe muld saa saare
Som her med Faders suk och Moders graad och taare
Udbæres, men skal dog igjen til lifve faae
Och paa den store Dag til herlighed opstaae
Den anden rest af dig dit gode nafn och rycte
Sig ey diss midlertjd for undergang tør frycte
Men skal trods tidsens rust blant os ved lige staa
Saa længe Dyd er Dyd och ære prises maae
Och der som mand vil den bestilning ofvergifve
Til min faakundighed at jeg maa det opskrifve
Som paa din lige steen skal til erindring staae
For voris efter tjd, da vil Jeg skrifve saa

|X

Grafskrift

Her under hviler sig en deylig kyskheds ære
Och speyl for alle dem som Jomfru krandsen bære
Sin Jomfrudom hun toeg med sig i grafven need
Men ey den prjs som gaaer af hendes Dydighed
J friske Piger J, som gange nu vel smukke
Och kunde snarligen som Hun for Døden bukke
Bepryder hendes graf med unge blomster tæt
Och siger sorte Jord vær hendes beene let.